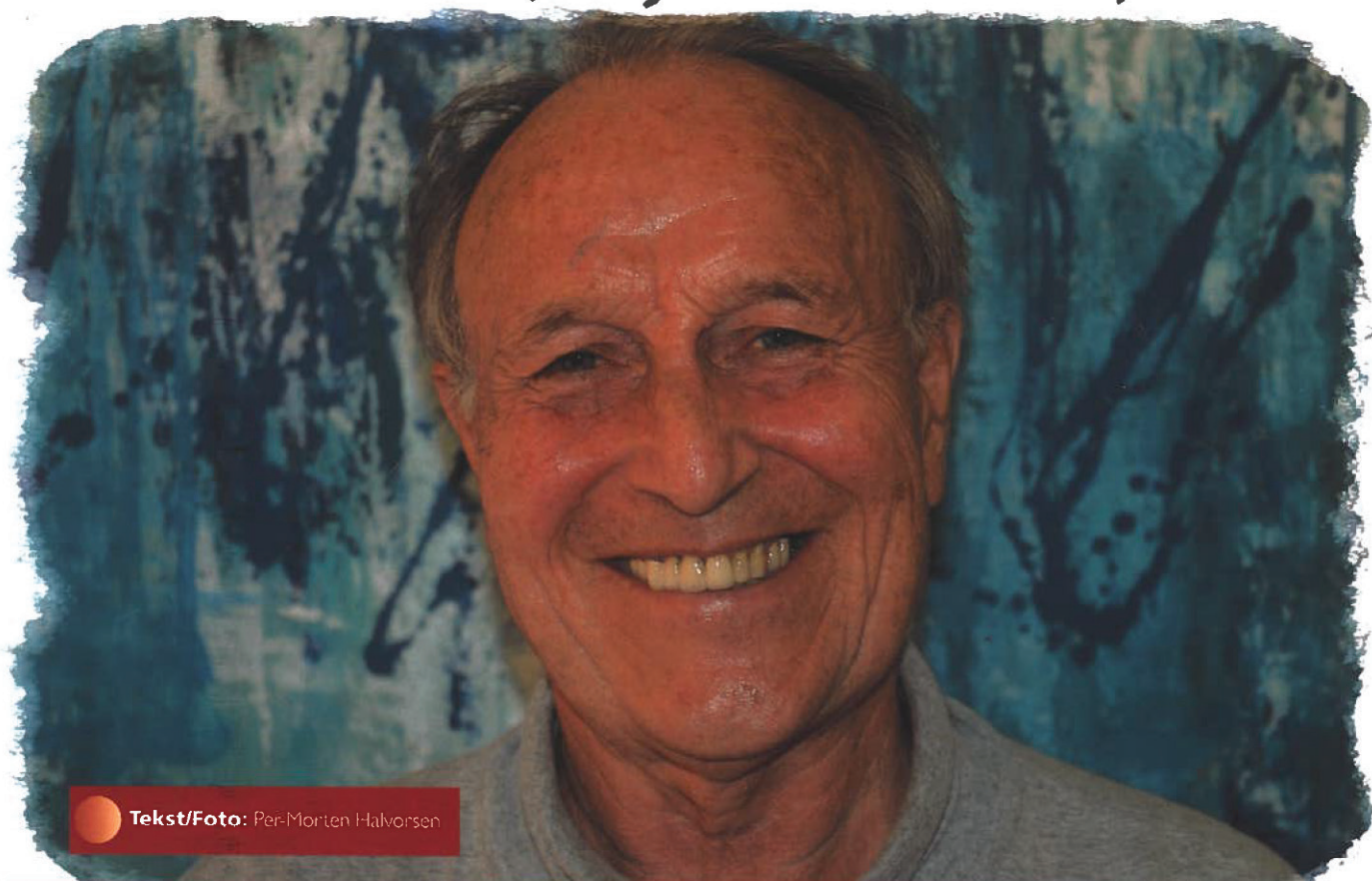

NBTF er 60, Lynild er 61, men «sjefen» er snart 72

Som så mange andre ungdommer, drev Erik Hauge på med flere idretter i sin ungdom. Sterling fotballklubb skulle spille kamp og Erik var tatt ut på laget. Laguttaket ble den gangen slått opp i glassmonter på Sørli plass og Erik traff tilfeldigvis oppmannen Gunnar «Knuppen» Fjelldal. «Beklager Knuppen, jeg kan ikke spille til helga. Jeg skal spille bykamp i bordtennis», sa Erik. «Frøkensport», kontret Knuppen og ga Erik en rett på tygga så han gikk på ryggen i murbygningen og ble liggende mens blodet fossa fra hodet. Erik spilte bykampen. Det var fint å vokse opp på femtitallet i Oslo. Det var godt med løkker å spille fotball på, og de voksne brød seg lite med hva unga holdt på med. For Erik ble det mye sport. Vi overdriver ikke når vi sier han var en allsidig idrettsmann. Både fotball, bandy og bordtennis har han holdt på med. Bandy ga han seg med før han ble tredve. Sin siste ordentlige fotballkamp spilte han siste gang som 60-åring. Men bordtennis holder han på med den dag i dag.

I Smedgata 35 lå det ei smie i bakgården i 1. etasje. Det gikk en stige opp til 2. etasje. Der holdt Erik til så ofte han kunne fra han var 13 år. Der spilte han bordtennis, biljard og kort (poker) og fikk venner for resten av livet. Lynild BTK, som han fortsatt spiller for, ble stiftet litt lenger ned i gata. På den tiden var mor og far lite involvert i guttas fritidssysler: «Hadde du hatt med deg mor eller far; hadde du blitt mobba», sier Erik.

«Kameratskapet» var godt. Vi var mye sammen vi gutta. Først spilte vi fotball på løkka og litt senere på dagen/kvelden gikk vi opp stegan til 2. etasje i Smedgata 35. Før jeg kom med, spilte de på et stuebord. Men jeg var så heldig å spille på et ordentlig bordtennisbord. Ikke expert bord, nei! Men det dugde. Men det var trangt, så vi måtte spille offensivt. Erik er nesten limt til bordet den dag i dag.

Erik gikk på Tøyen skole som guttunge. Alle begynte å røyke for å «jekke seg», på den tiden, som Erik sier. Men Erik var tøff nok og trengte det ikke. Faren hans var drosjeeier og eide også en bygård i Oslo, så Erik slapp å reise til sjøs som de fleste av vennene måtte. Økonomien i familien var god. Han begynte isteden på Vahl skole og etter hvert ble det forsikring som ble levebrød.

Best i by'n

Det var Oslo Bordtennisklubb som var den beste klubben i Oslo-området på 50-tallet.

Erik og kameratene kalte dem for snobber. Det var nemlig bare rikfolk i klubben. Spillere som Finn Dag Jagge, Ola Lundgård, Ulf Nyseth og Odvar Siljeholt var best i by'n helt til 1955. Men gutta fra Kampen likte ikke å tape. Så etter hvert tok Lynild over, og lot seg sjelden slå i Oslo-området. «Vi trente opp laget mer» kan Erik erindre. Etter at Kristian Saltnes og Pål Varga (fra Ungarn) begynte i klubben, ble de nesten uslåelige en periode. Oslo Bordtennisklubb med selveste Knut Håvåg på laget (studerte i Oslo), måtte kapitulere for Kampengutta i 1960.

*Østlandsmestere i lag;
Erik Hauge, Steina Bruvik
og Trond Fagerås*

*Erik Hauge, Kristian
Saltnes fotografert i
forbindelse med
oppvisning og
trening av spillerne
i Norges Brannkasse*

*Erik med sine to
sønner Egil og
Jonny. Sammen
spilte de i den
øverste divisjo-
nen sammen med
Jørgen Aas.*

Norgesmester

Erik Hauge har alltid markert seg på resultatlistene. Han har blitt Norgesmester i lag for Lynild tre ganger (1960, 62 og 64). Den gjeveste seieren var mot Fjellkameratene (i 1962 om han husker riktig) da han var med på å slå Fjell-laget med bare landslagsspillere hele 5-1 i Bergen. Han har ikke tall på hvor mange kvartfinaler og semifinaler han har spilt i NM sammenheng. Finalen i mix spilte han sammen med Anne Lise Heidenreich i 1953. Der ble det tap, men i semi'n slo de regjerende mestre Tvedt/Hernæs fra Heros, som ble mestere de fire neste årene. Sammen med Tommy Schierning kom han til doublefinalen i 1970. Her tapte de for Sandvikenparet Heggelund/Nilsen.

Som juniorspiller kom han til finalen i single i 1952, men tapte for Jan Sagen til tross for 15-8 ledelse i avgjørende sett. Han måtte bli veteran før han kunne smykke seg med en singletittel. Den første kom i 1970. Det samme gjentok seg i både 1971 og 1973. Men han har ikke tall på hvor mange Oslomesterskap og Østlandsmesterskap han har. En landskamp har han også fått med seg. Det var mot Danmark i 1963. Tap ble det både for Erik (2 matcher) og Norge.

Bykamper

Erik kan fortelle at det ble spilt en del bykamper i hans ungdom, bl.a. mot København, Uddevalla, Göteborg, Hagfors, Drammen og Bergen. Ikke sjelden var det over 100 tilskuere på matchene. I motsetning til i dag, stod det mye å lese om bordtennis på 50- og 60-tallet. Han var selv hobbykribent for VG i mange år.

På TV var det også mulig å se bordtennis. Finalekampen i singelturneringa som ble spilt etter bykampene mellom Oslo, Drammen og Bergen ble til og med vist i forbindelse med tippekampen fra England på lørdager. NRK betalte alle utgifter i forbindelse med arrangementene. «Men etter 5-6 år, ble Norges Bordtennisforbund for grådige. De trodde at bordtennis utgjorde en betydningsfull del av sendingen så de forlangte å få betaling for å stille opp i disse TVsendingene. Da ble det dessverre brått slutt, sier Erik. Knut Håvåg og Steinar Bruvik var de eneste som vant to seire i disse TV sendingene. Erik spilte en finale mot Håvåg, men tapte, som han ofte gjorde mot Knut.

Gode historier

Når vi sitter og prater med Erik, eller «Sjefen» som han alltid er blitt kalt, kommer den ene gode historien etter den andre.

Tidlig i bordtenniskarrieren ble han invitert av Freddy Andersen fra Bergfast for å trene sammen med ham før sesongen begynte. De spilte noen dager på speilfabrikken til faren til Freddy. Men plutselig ble han borte. Erik bodde da hjemme hos Freddy og kona, men dro hjem igjen etter noen dager. Erik husker han tapte en treningsmatch. Da landslaget ble tatt ut, var Freddy kommet med, men ikke Erik, etter at faren til Freddy hadde fortalt hvor god sønnen var og hvor fin form han var i. Erik ble reserve til tross for han hadde hatt en bedre sesong enn rivalen fra Bergfast. «Slik kunne det være på den tiden», gliser Erik.

For ikke mange årene siden fikk han gleden av å spille mix i veteran NM sammen med en av sine tre døtre. Brit Hansen skulle opprinnelig spille med Tom Johansen, men Tom ble sendt til sykehus og Brit stod uten makker. Da Brit spurte om ikke jeg kunne steppe inn, kom det høylytte protester fra Istvan Pirisi som hadde Bente Paulsen (Larsen) som partner. Pirisi hadde nemlig hatt privat timer i bordtennis av Erik for mange år tilbake, og var nok redd for å møte læremesteren. Men Fokus BTK som var arrangør godtok at familien fikk spille sammen. De kom helt til finalen der de ble slått av Egil Aulie og Kari Gjengedal. Men før det hadde de satt en av favorittene Svein og Grethe Folkesson (Viervang) på plass.

Under et NM for veteraner på Kongsvinger, visste ikke Erik sine arme råd. Han hadde vondt i armen. Han kunne ikke slå hardt og stod bare og «puffa». Men makker Egil Aulie og Erik kunne gratulere hverandre som Norgesmestre i 60-årsklassen. Erik var så fornøyd med prestasjonen at han tok seg en god slump cognac da han kom hjem. Det hjalp også på smertene. En uke etterpå ble han operert. Armen måtte holdes helt i ro i hele seks lange uker.

En annen bordtennisveteran, Finn Arnesen, ble kontaktet for å få ytterligere opplysninger om «Sjefen» Erik. Og han hadde selvfølgelig nok en historie å fortelle. Det var Østlandsmesterskap og Erik hadde vunnet en av semifinalene. Den andre var ikke spilt ennå, men Erik, som hadde det travelt som vanlig, visste hvem som ville vinne og arrangerte finalen først. Semi'n ble spilt i etterkant og resultatet ble som Erik hadde forutsagt. Arnesen kan også huske at «Sjefen» også vant et mesterskap med gipsa bein. Finn anslår at de har møtt hverandre ca 500 ganger på 50 år og at Erik har gått seirende ut av 499 ganger. «En av de mest fargerike bordtennispersonlighetene i Norge», sier Finn Arnesen om kameraten.

Lynild IL

Erik har ikke bare vært aktiv idrettsmann, han har også tatt ansvar og var i mange år drivkraften i Lynild BTK. Allerede som 16-åring ble han oppmann som det het på den tid. Den rollen hadde han i ca førti år. Men det var Knut Nielsen (nå Granerud), Kjell Johansen, Roald Strand og Bjørn Thoresen som stiftet klubben. Det startet som en gutteklubb som etter hvert utviklet seg til et idrettslag som også kunne ta imot «juniorer» og «damer» (kjærester). I starten var de ikke flere enn at det til stadighet var «allmøter». Klubbens økonomi var i starten ikke veldig god, men en klubbavis måtte de ha. Eneste måte å få det til på på den tiden, var å bruke kopipapir for å få flere eksemplarer (som oftest håndskrevne). Skrivemaskin og stensilmaskin var ikke så tilgjengelig og kopimaskinen fantes ikke. Lakkegata skole var mange år tilholdsstedet for klubben. Men da politikerne mente idrettslagene måtte betale for den tiden de var i gymsalene rundt omkring i kommunen, måtte klubben skifte tilholdssted. Det ble både Ruseløkka skole, Ankerhallen, Fokushallen og Idrettshøyskolen på Sogn, før de nå har fått to dager i uka i Bjølsenhallen. Det er ikke nok for klubben, så de sper på med to timer i uka i Fokushallen.

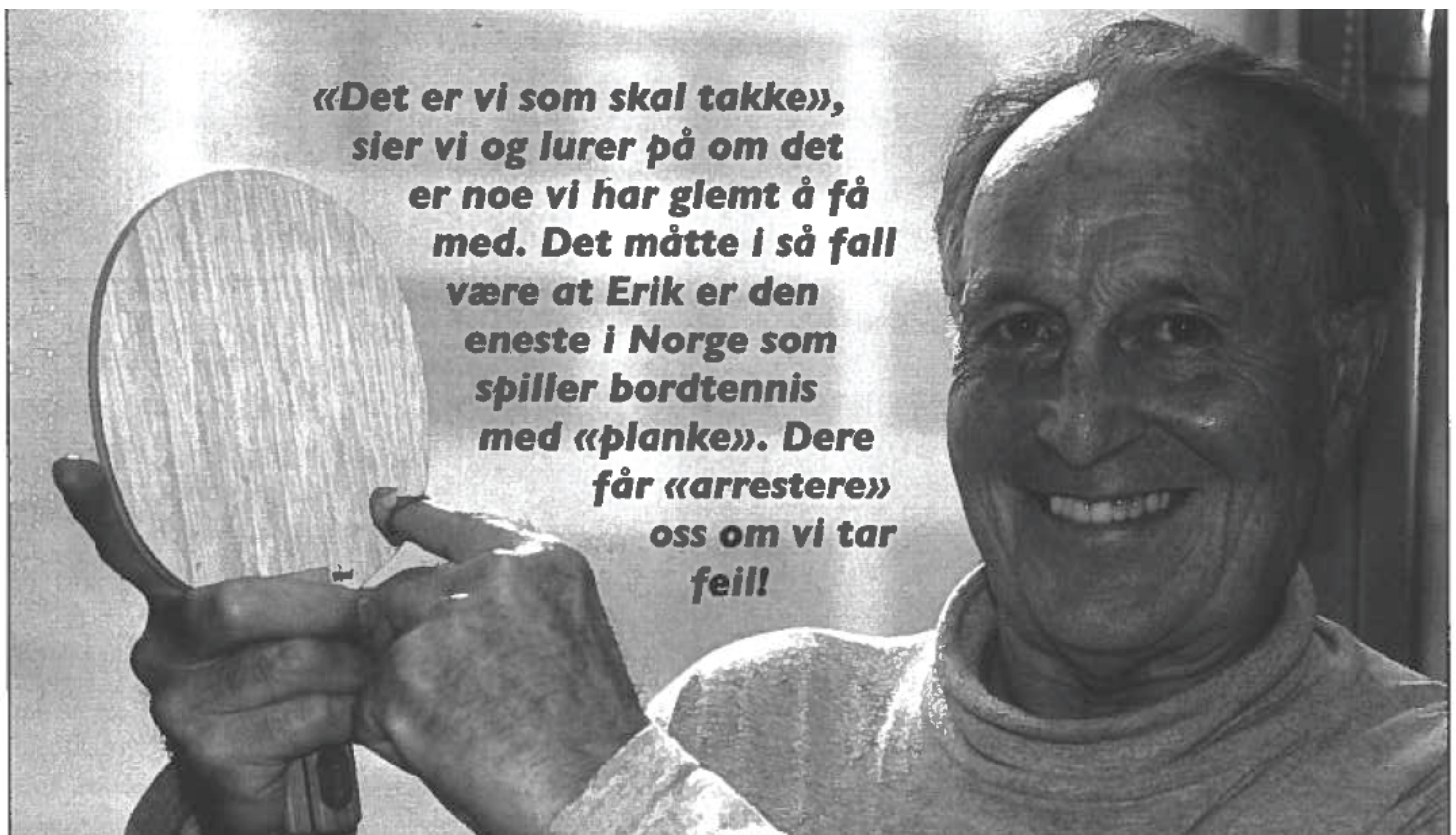
«I dag er vi 10-15 som treffes til trening», sier Erik. «De fleste eldre spillere. Men nå skal vi prøve å få i gang et jenteparti som det er meningen Jan Berner skal ta hånd om de første gangene. I tillegg har vi planer om å starte en veterangruppe fra oktober.

Hver tirsdag (10.00-13.00) og onsdag (10.00-14.00). Alle kan være med! Ta kontakt med Kjell Jørgensen på telefon xx xx xx xx», sier Erik og er sikkert klar over at han har fått gratis reklame i «Norsk Bordtennis».

Klubben gikk inn i Sørli Idrettsforening av økonomiske grunner. Men etter 7-8 år syntes Sørli de kostet for mye og ble «kastet ut» igjen.

Hva med framtiden Erik Hauge?

«Nå tar jeg en dag av gangen. Jeg er fornøyd med det livet jeg har levd. Jeg har seks kjempekjekke barn - tre har spilt bordtennis og tre har spilt fotball. Hva mer kan jeg forlange?» sier en spøkefull Erik. «Idretten har betydd mye for meg. Men nå spiller jeg bare en halvtime av gangen. Kroppen tåler ikke mer», sier Erik som er operert hele åtte ganger. Alt er idrettsskader. Men han angrer ikke på et eneste slag (bordtennis) eller spark (fotball). «Idretten har vært som medisin for meg. Når jeg har spilt bordtennis, er jeg alltid i godt humør. Hva hadde livet vært uten idrett og det kameratskapet dette har ført med seg?» spør «Sjefen» og takker oss for oppmerksomheten. Til høsten fyller han 72 år, men synes ikke alderen tynger, som det heter.

«Det er vi som skal takke» sier vi, og lurar på om det er noe vi har glemt å få med.